

O táboře, o táborech (pro pamětníky)

Nebojte, temné půdy už skončily na předchozí straně. Nepůjdeme se podívat za husity na horu Tábor, ale za táborníky do Hroznatína. Zatímco jsme si nevydávali Násosku, stačily na chaloupce proběhnout dva tábory pro děti malé a menší a jejich doprovázející rodiče (Baby campy 2009 a 2010).

Kolikátý že to byl hroznatínský tábor? Jako správný historik toho v hlavě moc nenosím, zato vím, kam se kouknout, abych moh dělat chytrýho. Takže, pokud mé anály nelžou, vše začalo jednoho horkého léta roku 2001. To poprvé otevřela své dveře malým táborníkům hroznatínská chaloupka. A ve dveřích stála takřka dvoumetrová babička s vyblízujícími Sultánem a Tyrlem po boku. A protože se babička i její pejsci dožili dalšího jara i léta, byla tu následující rok Proškovice rodinka i s milou bábrlí znovu. Rok nato se však babičce již silně zapalovala lejtko, až z toho byla svatba. Zapomněla tak na své děti a nechala je napospas khaki mozkům, které v Hroznatíně zřídily v létě roku 2003 základnu M.A.S.H. Děti zoceleny vojenským výcvikem dorazily do Hroznatína i další léto, kdežto babička se dala na starý kolena do plození dětí. Neužila si tak postele na kolečkách, slunce, ani sena, poněvadž toho roku to v Hroznatíně nevypadalo jako na Horácku, ale jako v jihočeských Hořticích. Kdo se namlsal letní pohody roku 2004, byl o rok později jistě zděšen, když před dubem za dubem, před remízkem za remízkem, všude samej loupežník. Ale jak se nakonec ukázalo, ani sám Lotrando nestačil na bandu rozpustilejch dětí. To věděla i babička, která zůstala doma u plotny a byla ráda, že musí zápolit jen s jedním malým usmrkánkem. A zalezlá doma zůstala i další rok, a nemusela tak ztroskotat na pustém ostrově, trást se zimou a být bičována přívaly vod.

Deštivé léto roku 2006 přineslo poslední kapku „klasickým“ hroznatínským táborům. Bylo odzvoněno každoroční převýchově dětí vyslaných do Hroznatína zoufalými rodiči, od příště už pěkně po rodinách. Moll se tehdy dal do bilancování a s překvapením zjistil, že z řady jeho svobodomyšlných kamarádů a kamarádek jsou už delší čas vážené hlavy a matky od rodin. Zatímco skotačil po Hroznatíně s cizími dětmi, ostatní se vesele množili a, jak si náhle uvědomil, on sám nenechal svůj rod vyhnout. A tak rokem 2007 začala nová hroznatínská tradice

rodinných táborů čili baby campů. Do Hroznatína se od té doby sjíždí na jeden letní týden rodičové se svými ratoletmi (babičku z toho nevyjímaje). Ale kdybyste se po ní ptali, těžko by jí dnes někdo znal. Ona se nám totiž oblíkla do kalhot a hraje si na milujícího tatínka.

unsere bábička Vít'a

P. S. Kdo to nezažil, výše psané asi nepochopil, přesto vězte, že to byla hroznatínská táborová desetiletka v hodně hutně sešlapané kostce. Podrobnější informace snad najdete v hlavách bývalých táborníků. Například v těchto:

O posledních dvou ročnících najdete zprávy na webu Násosky a něco i na následujících stránkách.

P. P. S. Tento text zcela bezplatně věnuji otci zakladateli, jakož i matce zakladatelce, tedy Mollovi a Martině, s uctivými díky za krásná léta a s pevnou vírou, že je před námi další hroznatínská dekáda. Už se těším!

Táborová kronika 2010

